

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν
ὁμορφίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀρθοπεδικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χραιομώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμᾶς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.—
Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλεν ἔν γενεὶ
τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνια 10.

*Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΣΠΛΑΣΕΩΣ

*Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οὐοῦδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Ἐυρωπαϊκοῦ ἑπιθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαΐου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 24

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ὑπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐ Μοκοκὸ κοίταζε μὲ ἀγωνία τ' ἀ-
νήσυχια πρόσωπα τῶν φίλων του καὶ ἤ-
Ἰσλέ ἔτρεχε στὴν πόρτα σὲ κάθε χτύ-
πημα ποῦ ἀκούγε.

Μία ἢ ὦρα! Δύο! Τίποτ' ἀκόμη!

Ἡ κυρὰ-Γρίπω χόθηκε στὴν
παλιὰ πολυθρόνα τῆς καὶ ἀρχισε
νὰ μουρμουρίζει μοναχὴ τῆς:

— Ἀκούς ἐκεῖ! Μὲ γέλασε ὁ
παλιάνθρωπος καὶ μούφαγε καὶ
τις δυὸ βδομάδες ποῦ μὸδ χρω-
στούσε! Τὴν μεγάλος λωποδύτης
καὶ αὐτὸς ὁ Πατατούκας!

— Τὴν μεγάλος λωποδύτης ἀ-
λήθεια! ἔλεγαν καὶ οἱ παλιάτσοι
μεταξὺ τους τὴν ἴδια ὦρα.

— Ἐγὼ σὰς τάλεγα, πρόσθεσε
ὁ Ἡρακλῆς. Ἐπρεπε νὰ τὸν πιά-
σουμε καὶ νὰ τοῦ στρίψουμε τὸ
λαϊμὸ χωρὶς πολλὰς διαδικασίας.

— Ποιὸς ξέρει πότε θὰ τὸν ξα-
ναίσομε, τὸ ληστή! εἶπε ὁ Πόδη-
Πόδη. Ἰσως τώρα θάχει περά-
σει τὰ σύνορα!

Ἐ Ἀβγούστος ἦταν ἕλος νεβ-
ρα καὶ βηματικὸς πάνω-κάτω σκυ-
θρωπὸς καὶ ἀμίλητος. Δὲν τὸ ἐ-
νοῦσε νὰ τὸν νικήσει ἔτσι εὐκο-
λα ἕνας χοντροκομμένος λωπο-
δύτης ἐκεῖ-πέρα, σὰν τὸν Πατα-
τούκα. Κάτι ἔπρεπε νὰ βρῆ γιὰ
νὰ νικήσει!

Ἐαφνικὰ στάθηκε, πέρασε τὸ
χέρι του στὰ μαλλιά του καὶ ρώτησε
τὴν Ἰσλέ:

— Δὲ μὸδ λές, ἐσὺ συγυρίζεις τὸ
δωμάτιο τοῦ Πατατούκα;

— Μάλιστα, κύριε Ἀβγούστε.

— Ἐχεις πεποιθήση πὸς τὰ πῆρα δ-
λα μαζί του; Δὲν ἀφησε καμμιά βαλί-
τσα, κανένα ροχχο;

— Ὅχι, ἔφαξα παντοῦ.

— Ἀδιάφορο! Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ
καὶ μόνος μου.

Καὶ ἀμέσως ὁ παλιάτσος πῆγε στὸ
δωμάτιο ποῦ κρατοῦσε ὁ «καθηγητῆς»
καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνει ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ.

Ἐνοῖξε τὰ συρτάρια τοῦ κομποῦ, σή-
κωσε τὸ χαλί, ξεδίπλωσε τὰ χαρτιά
ποῦ ἦταν πεταμένα στὸ πάτωμα καὶ
τέλος στάθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι.

Ἐἦταν γεμάτο μαύρες στάχτες.

— Διάβολε! εἶπε ὁ παλιάτσος. Ἐκα-

«— Για ποὺ εἶσαι μαζί; »

τεργάρης τάκαφε δλα προτοῦ φύγει. . .

Μὰ γιὰ νὰ καθησυχάσει ὀλοτέλα τὴ
συνειδησὴν του, ὁ Ἀβγούστος ἔπεσε μὲ
τὰ τέσσερα μπροστὰ στὸ τζάκι.

Ἐ Μοκοκὸ καὶ ἡ Ἰσλέ τὸν κοίταζαν
καὶ θυμόνταν τοὺς μάγους τῆς χώρας
των, ποῦ ἔπεφταν χάμου καὶ ἔκαναν ἀ-
νεξήγητα σχήματα. Ἐλήθεια, τί γύ-
ρευε ἐκεῖ ὁ ἐξυμνος παλιάτσος;

Ἐ Ἀβγούστος, ψάχνοντας ὀλοένα
στὶς στάχτες, ἀνακάλυψε ὅτι μερικὰ

κομμάτια χαρτιοῦ εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ
τὴ φωτιά. Ἐότε χόθηκε ἕλος μέσα στὸ
τζάκι καὶ σὲ λίγο ἔβγαλε ἕνα κομμάτι
χαρτί, καμμένο γύρω-γύρω. Ἐπάνω
του φαινόταν μιά μεγάλη κόκκινη
σφραγίδα μὲ κόκκινη φουντίτσα, ποῦ
τὰ δυὸ παιδιὰ τὴ γνώρισαν ἀμέσως:

— Ἐνα γράμμα, εἶπεν. Ἐνα γράμ-
μα τοῦ βασιλιᾶ Ἐόφρα!

Ἐ παλιάτσος δὲν ἔδωσε ἀπάντη-
ση, ἀλλὰ ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ
ἔξέταζε τὸ χαρτί, ποῦ ἀρχίζει ἔτσι:

«Ἐγὼ, ὁ βασιλιάς τῶν Ἀκουτο-
νάρ Ἐόφρα, πρὸς τὸν Μεγάλον Ἰ-
πουργὸ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, στὸ Πα-
ρίσι. . .»

Ἐ Μοκοκὸ μὸλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ
λόγια φώναξε:

— Ἐ, ξέρω, ξέρω!

— Τὴν ξέρεις; ρώτησε ζωηρὰ ὁ
Ἀβγούστος.

— Θυμᾶμαι, ἐξακολούθησε ὁ Μο-
κοκὸ, ὅτι τὴ στιγμή ποῦ φεύγαμε,
ὁ πατέρας ἔδωσε στὸν Πατατούκα
αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ δώσει
στὸν Ἰπουργὸ. Τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι
ἔρχομαι ἐγὼ στὴ Γαλλία καὶ ὅτι τοῦ
στέλνει ἐγχώρια δῶρα, γιὰ νὰ τὸν
εὐχαριστήσῃ γιὰ τὶς περιποιήσεις
ποῦ θὰ μὸδ κάμει.

— Ἐ, ναί, θυμᾶμαι καὶ ἐγὼ, εἶ-
πε ἡ Ἰσλέ, ὅτι ὁ Βοῖρά, ὁ μεγάλος
κυνηγὸς, ἔπιασε δυὸ ἔλεφαντες ποῦ
θὰ τοὺς ἔσταλναν, καθὼς ἔλεγαν, στὸ
Παρίσι.

Ἐ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀβγούστου εἶχε
φωτισθεῖ.

— Μπράβο λοιπόν! εἶπε. Βλέπω
ὅτι δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου. Σωθήκα-
τε, μικρὰ μου! Δὲν ξέρω ἂν θὰ βροῦμε
τὸ πράσινο διαμάντι, ἀλλὰ, μ' αὐτὸ
τὸ γράμμα, ἐξάπαντος ἡ κυβέρνηση
θὰ ἀναλάβει νὰ σὰς στείλει στὴν πατρι-
δα σας. Ἐλάτε νὰ τὸ ποῦμε καὶ στοὺς
φίλους μας.

Ἐ Ἡρακλῆς κάπνιζε τὴν πίπα του
ἐξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, καὶ ὁ
Πόδη-Πόδη κοίταζε ἔξω, παίζοντας στὸ
τζάκι ταμπούρο μὲ τὰ δάχτυλά του.

Εκείνη τη στιγμή, ο Αβγουστος με τα δυο παιδιά μπήκε θριαμβευτικά μέσα στην κάμαρα κρατώντας ψηλά το γράμμα.

— Δο! φώναξε πηδώντας ο Πούμ-Πούμ. Τι συμβαίνει;

— Ο Ηρακλής αναστήθηκε στο κρεβάτι του, που έτριξε απ' το βάρος του, και ρώτησε:

— Τι είν' αυτό που κρατείς, Αβγουστος;

— Ο παλιάτσος έδειξε το γράμμα και

«Ο Αβγουστος έπεσε με τα τέσσερα μπροστά στο γέφυ...» (Σελ. 209, στ. β.)

διηγήθηκε την ιστορία του χωρίς να παραλείψει και τους δυο ελέφαντες.

— Μπράβο! φώναξε ο Ηρακλής. Δε μένει παρά να πάμε το βασιλικό γράμμα στο Υπουργείο των Άποικιών κι' αυτό θά φροντίσει για τ'α παιδιά.

— Και θά μάς βοηθήσει με πίσου- με τον κύρ-Πατατούκα. Χίπ! χίπ! ούρα! φώναξε ο Πούμ-Πούμ, με χίλια δυο παγνίδια και γυμνάσματα.

— Όλοι λοιπόν συμφώνησαν να πάνε τὸ γρηγορώτερο στο Υπουργείο, να παρουσιάσουν τὸ Μοκοκό στὸν Υπουργό και νὰ τοῦ περιγράψουν τὴ δύσκολη θέση δίπου βρισκόταν.

Ο Αβγουστος κοίταξε τὸ ρολόγι του.

— Είναι τέσσερις. Μπορούμε και σήμερα νὰ πάμε στὸν Υπουργό. Σ' εἶνα βασιλόπουλο θ' ἀνοίξουν τὴν πόρτα, τί εὐχή!

Κι' οἱ τρεῖς παλιάτσοι θὰ συνόδευαν τὸ Μοκοκό στὴν παρουσίασή του. Ἀνοίξαν λοιπὸν οἱ καίμενοι τῆς βαλίσσας τους και κοίταξαν νὰ ντυθοῦν δσο μποροῦσαν ἐπισημότερα.

Ο Ηρακλής φέρσε ἕνα μαδρυ κοστούμι, ἀρκετά ἀμεταχειρίστο, με κάτασπρα γιλέκο. Τοῦ ἐρχόταν θαυμά-

αία, στρωτό στό ἀθλητικό του σῶμα.

Ο Πούμ-Πούμ φέρσε τὸ καλὸ τοῦ κοστούμι καρρῶ, ποῦ ἦταν ἐντελῶς ἐγγλέζικο, ἀλλὰ, τί-τὰ θέλετε, πολὺ λίγο ἐπίσημο.

Τέλος, ὁ Αβγουστος φέρσε τὸ μόνο ἐπίσημο κοστούμι ποῦ εἶχε: ἕνα μαδρὸ με μακρὺς μπάσικες και φαρδὺ πανταλόνια. Θύμιζε λιγάκι τσίρκου, μὰ ὁ καίμενος ὁ παλιάτσος δὲν εἶχε κι' ἄλλο.

Ἔμεινε νὰ τακτοποιηθεῖ ἡ τουκαλέττα τοῦ Μοκοκό.

Ο μικρὸς πρίγκιπας, ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε ἔρθει στοῦ Παρίσι, φοροῦσε ἕνα φτωχικὸ κοστούμι, ποῦ τοῦχε ἀγοράσει ἀμέσως ὁ Πατατούκας, για νὰ περνᾷ τὸ παιδὶ ἀπαρατήρητο.

Ναί, μὰ ὁ φίλος μας εἶχε φυλάξει στὴ βαλίτσα τοῦ τὸ ἔμορφο ἀφρικανικὸ φῶρημά του. Κι' οἱ παλιάτσοι, μαθημένοι ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά τους ν' ἀγαποῦν β,τι γυαλλίσει, βρήκαν σωστὸ ὅτι ὁ μικρὸς ἐπρεπε νὰ παρουσιασθεῖ στὸν ὀπουργό με τὸ ἐθνικὸ του ἐνδυμα. Καὶ τὸν βρήκαν πολὺ ὄρατο, στὰν βγήκει ἐτοιμος, με τὸ σαρίκι και τὸ βασιλικὸ φτερό στο κεφάλι, και με τὸ πλούσιο γκρι-γκρι, κρεμασμένο στο λαιμὸ του.

Μὰ ὁ θαυμασμός τους δὲν εἶχε ὄρια, στὰν εἶδαν τὴν Ἰαλέ ντυμένη και στολισμένη με τὰ ἔλα της: Με τὴ χλαμὺδα της, ζωμένη με δέρμα φιδισῶ, — σημετο τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πατέρα της, — με τὴ γαλάζια γάζα της και τὰ ἀνοιχτὰ σάνταλά της ἀπὸ ριζόφθο, ποῦ τὰ κορίτσια τῶν Ἀκουτοναρ τὰ φοροῦσαν μόνο στίς μεγάλες γιορτές.

— Όλες αὐτὲς οἱ ἐτοιμασίες ἐγίναν γρηγορά και στίς πεντέμιση ὁ Αβγουστος, ποῦ φαινόταν σὰν ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, ἔδωσε τὸ σὸνθημα.

(Ἴ�κολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Μη μου τὸ λες πὸς δε θάρθουν ξανά οἱ ὀραίες ἡμέρες... Ὅπως σ' ἀνοιγοσφάλισμα τοῦ ματοσινορο ταχῶ, τῆς θλίψης τὸ τοισκοτάδο θὰ ξεσκιάσει τὴν ψυχή και νέες εὐφρόσυνες στιγμὲς θὰ φέρουν πάλι οἱ ἡμέρες.

Μη μου τὸ λες πὸς δε θάρθουν ξανά οἱ ὀραίες ἡμέρες... Κρυμμένο τ' ἀνοιξιάντικο στρατὶ εἶναι με; στή χειμωνιά Κι' ὁ ἀβγερινὸς τὸ φῶς μὴνᾶ μὲς στής νυχτίες τῆ σκοτεινιά; Ὅμοια θάλλάξουν σὲ χαρὰ τῆ θλίψη μας οἱ ἡμέρες.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΔΑΙΚΕΡΑΕΦ (Βραζιλιανὸς Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἔτσι λές; ἔκαμε ἡ Ἄκκα. — Ὁ ναί, ἐξακολούθησε ἡ ἀγριόπαπια. Ἐκεῖ θὰ βρήτε ἀφθονὴ τροφή και συντροφιά εὐχάριστη. Σίγουρα ποῦ δὲν θὰ τὸ μετανοιώσετε, ἀν πάτε.

Ἡ συμβουλή ἦταν καλή κι' οἱ ἀγριόχηνες ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Ἀφοῦ βοσκίχσανε και χόρτασαν καλά, ξεκίνησαν τραβώντας ἀνατολικά κατὰ τὴν Αἴλαντ. Καμιά τους δὲν εἶχε κάνει ποτὲ αὐτὸ τὸ ταξίδι; οἱ ἀγριόχηνες ἄμωσ τοῦς εἶπαν ποῦ δρόμο ἐπρεπε νὰ πάρουν. Ἐπρεπε νὰ πετάξουν ἀνατολικά ὡς ποῦ νὰ βροῦν τὸ μεγάλου δρόμο τῶν πουλιῶν. Γιατὶ ἐλα τὰ πουλιὰ ποῦ μένουν και ξεχειμωνιάζουν στὴ Βόρεια Θάλασσα και πάνε τὸ καλοκαίρι στὴ Ρωσία ἢ στὴ Φιλανδία, ἐπικρναν αὐτὸν τὸν δρόμο, κι' ἐλα ἐστάθμευαν στὴν Αἴλαντ για νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι. Οἱ ἀγριόχηνες λοιπὸν δὲν εἶχαν παρά νὰ τ' ἀκολουθήσουν για νὰ πάνε ἐκεῖ ποῦ ἤθελαν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν φυσοῦσε δῖόλου κι' ἔκανε ζεσθὴ σὸν νὰ ἦταν καλοκαίρι. Ἦταν δηλαδὴ ὁ καλύτερος καιρὸς για θηλασικὰ ταξίδια. Τὸ μόνο ὑποπίτο ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα ποῦ ἦταν θολή κι' ὁ οὐρανὸς ποῦ ἦταν σὺνεψιασμένος και βαρὺς. Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες ἀνοίχτηκαν στο πέλαιος, ἡ θάλασσα ἦταν τόσο λεῖα, ὥστε ὁ Νιλς ἐνόμισε ὅτι εἶχε φύγει τὸ νερὸ κι' ἔτι γύρω-γύρω του, ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ σὺνεψα κι' οὐρανὸς. Ὁ Νιλς ἐνοιωθε ὅτι ζαλιζόταν. Πιανόταν δυνατὰ ἀπὸ τὸν λαίμω τοῦ χήνου του, γιατὶ ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἐπεφτε κάτω. Καὶ ζαλιζότανε ἀκόμη περισσότερο στὰν ἐφθασαν στὸν μεγάλου δρόμο τῶν πουλιῶν. Τὸ ἕνα κοπάδι ἐρχόταν πῖσω ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ἐλα τραβούσανε κατὰ τὸ ἴδιο μέρως.

Ἦταν λογίων-λογίων πουλιὰ, χήνες και πάπιες, κύκνοι και φαλαρῖδες. Ὅποτε ὁ Νιλς ἐσκυβε και κοίταξε στὴ θάλασσα, ἔβλεπε τὰ κοπάδια νὰ καθρεφτίζονται ὀλοκάθαρα μεσ' στο νερὸ. Καὶ ἦταν τόσο ζαλιζμένος, ποῦ δὲν καταλάβαινε τί ἦταν, ἀλλὰ ἐνόμιζε ὅτι σ' ἀλήθεια τὰ πουλιὰ πετοῦσαν ἀνάποδα με τὴν πλάτη πρὸς τὰ κάτω! Στὸ τέλος δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη ποὸς ἦταν ὁ οὐρανὸς και ποῖα ἦταν ἡ θάλασσα. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ μὴ βρισκόταν πῖα στή γῆ, ἀλλ' ὅτι πετοῦσε ἴσια πρὸς τὸν οὐρανὸ. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψη ἦταν εὐχάριστη, γιατὶ σὺλλογίζονταν τὴ θάδεψε και-πάνου. Ἐξάφνα ἄμωσ ἀκλυσε ἕναν πυροβολισμὸ κι' ἕνα ἄσπρο σὺνεψάκι ἀνέβηκε ἀπὸ κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐγινε στὰ πουλιὰ μεγάλη ἀναστάτωση.

— Κυνηγοί, κυνηγοί μέσα σὲ βάρκες! Ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν. Πετάξτε ψηλά!

Τότε ὁ Νιλς γύρισε πῖσω στὴν πραγματικότητα και εἶδε πὸς βρισκόταν στή γῆ κι' ὄχι στὸν οὐρανὸ. Στὴ θάλασσα ἔβλεπε μία μακρὴ σειρά ἀπὸ βάρκες κι' οἱ κυνηγοὶ σκοπεύανε και πυροβολοῦσαν τὰ πουλιὰ. Τὰ κοπάδια ποῦ πήγαιναν μπροστὰ δὲν εἶχαν τοῦς κυνηγοὺς ἐγκαίρως κι' εἶχαν πετάξει πολὺ χαμηλά. Πολλὰ ἀψυχα σώματα ἐπεφταν στὴ θάλασσα, και σὲ κάθε πουλι ποῦ ἔβλεπαν νὰ πέφτει, οἱ κυνηγοὶ ἔβραζαν φωνὲς χαρᾶς.

Για τὸν Νιλς ποῦ νόμιζε πὸς πέταγε στὸν οὐρανὸ, αὐτὸ τὸ ζῦπνημα ἦταν πολὺ ἀπόροιστο. Ἡ Ἄκκα πέταξε ὄσω πῖω γρηγόρα μποροῦσε πρὸς τὰ ἐπάνω κι' ὄστερα πάλι με μεγάλη γρηγοράδα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοῦς κυνηγοὺς. Οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν γλυτώσει, ἀλλὰ ὁ Νιλς δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ σὺνέβη. Πὸς ἦταν δυνατὸ αὐτὸ τὸ πράγμα, νὰ χτυπήσει ἕνας ἀνθρωπιος τέτοια πουλιὰ σὰν τὴν Ἄκκα και τὸν χήνο του κι' ὄλες τίς ἄλλες ἀγριόχηνες; Οἱ ἀνθρωποι λοιπὸν δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν;

Τώρα ἕνα-γύρω ἐβασίλευε πάλι ἡ σὺχία ὄπως και πρῶτα, και μόνο μερικὰ πουλιὰ ποῦ εἶχαν κούραστει, ἐφώναζαν ποῦ και ποῦ:

— Δὲν φθάσαμε ἀκόμα; Μήπως ἐχάσαμε τὸν ἴσιο δρόμο;

Κι' ἐκείνες ποῦ πηγαίνανε μπροστὰ τοῦς ἀποκρίνονταν:

— Τραβοῦμε ἴσια κατὰ τὴν Αἴλαντ. Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε.

Πρατὸ ὄμως νὰ μποροῦσαν τὰ πουλιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸ νησί, ἀρχισε νὰ φυσᾷ ἕνας ἀδύνατος ἀέρας ποῦ ἐπαίρνε μαζί του κάτι ποῦ ἐμοιάζε με καπνὸ. Σὰν νὰ εἶχε πιάσει ποῦθενά καντὰ φωτιά.

Ὅταν τὸ εἶδαν τὰ πουλιὰ αὐτὸ τὸ πράγμα, ἀρχίσαν νὰ πετοῦν γρηγορώτερα. Ἐκείνο ὄμως ποῦ νόμιζαν για καπνὸ, γινόταν ὄλοσνα και πυκνότερο και σὲ λίγη ὄρα τίς ἐσκέπασε. Δὲν μύριζε σὰν καπνὸς ἀπὸ φωτιά. Ὅυτε ἦταν καν μαδρὸ. Ἦταν ἄσπρο και ὄγρὸ, κι' ὁ Νιλς καταλάβε πὸς ἦταν ὀμιχλή.

Σὲ λίγο ἡ ὀμιχλή ἐγείνε τόσο πυκνή, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ ἴδῃ κανεὶς μπροστὰ του και τότε τὰ πουλιὰ ἀρχίσαν νὰ κάνουν σὰν τρελά. Ἐνῶ πρῶτοτερα πετοῦσαν με μεγάλη τάξη, τώρα πήγαιναν ἀτακτα πέρα-δῶθε και πρόσπαθοσαν νὰ γελάσουνε τὰ ἄλλα.

— Προσέχετε, φώναζαν, πετάτε γύρω γύρω δίχως νὰ προχωρήτε.

Τὰ ζενα πουλιὰ δὲν εἶχαν φόβο νὰ χαθοῦν. Ἐκείνες ὄμως ποῦ δὲν ἤξεραν

κατὰ ποῦ νὰ πετάξουν, ἦταν οἱ ἀγριόχηνες. Καὶ τὸ χειρότερο εἶχαν ποῦ τὸ κατάλαβαν αὐτὰ τ' ἄλλα πουλιὰ και ἀρχίσαν νὰ τίς κοροϊδεῦουν.

— Ποῦ πάτε κατὰ δῶ; εἶπε ἕνας κύκνος κι' ἐπλησίασε τὴν Ἄκκα.

— Πάμε κατὰ τὸ Αἴλαντ, εἶπε ἡ Ἄκκα, ἀλλὰ δὲν ἔξερούμε τὸ δρόμο.

(Ἄκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣ ΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ΄

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τοῦς φοβεροὺς ληστές στοῦ λημέρι τους, νὰ περιμένουν νὰ νυχτώσει καλά, για νὰ κάμουν τὴν περιόρημη «ἐπαδρομή», κι' ἄς γυρίσουμε στὴν πόλη και στὴ γειτονιά τους, νὰ ἴδουμε τί γινόταν ἐκεῖ.

Πρῶτη-πρῶτη ἀνησύχησε ἡ μάμμα τῆς Φεβρονίας, ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά με τὸνομα, ποῦ ἀγοῦσε τόσο ἡ κόρη της.

— Τί κάνει τὸ θεοσκοτωμένο; εἶπε με τὸ νοῦ της. Παίζει; χαίχουε; Ἐπαθε τίποτα; Ἐσπασέ τὴ μποτίλια με τὸ πετρέλαιο, σὰν τὴν ἄλλη φορὰ με τὸ λάδι; και φοβάται νὰ γυρίση;

Και βγήκε στὴν πόρτα τοῦ χαμόσπιτου νὰ ἴδῃ.

Τίποτα, κανέννας, ἦσυχία.

Περιμένει ἀκόμα ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά, χάνει τὴν ὑπομονή, παίρνει μία μεγάλη βέργα και πάει ἴσια στοῦ μπακάλη.

— Κύρ-Βαγγέλη, τὸν φωτᾷ, ἦρθε ἡ Φεβρονία; πήρε πετρέλαιο και αἶτουρα;

— Ὅχι, κυρὰ-Κωσταντινιά μου, δὲν ἦρθε... Τί ἔγινε; — Μὲ ἔγω τὴν ἔστειλα, ἔδῶ και μία ὄρα... Τι ἔγινε; — Δὲν τὴν εἶδα, κυρὰ μου, δὲν ἔξερω... Μὴν πῆγε σ' ἄλλο μαγαζὶ; — Μπα! πὸς θὰ πῆγαινε σ' ἄλλο μαγαζὶ, ἀφοῦ ἐμεῖς ψωνίζουμε πάντα ἀπὸ σένα;

Κι' ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά παίρνει τοῦς δρόμους. Ψάχνει, φωτᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερά, μπαίνει σὲ μαγαζιά, σὲ αὐλές, σὲ σπίτια, — τίποτα, τίποτα! Ἡ Φεβρονία ἀφαντῆ. Κανέννας δὲν τὴν εἶδε ἴδει ποῦθενά. Γιατὶ τὸ ἀπομεινήμερο, βλέπετε, ποῦ ἐφυγε με τοῦς «ληστές», ὄλοι ἐκεῖ στή γειτονιά, μικροὶ-μεγάλοι, ἦταν μαζεμένοι στοῦ σπίτια τους. Μόνου δυο παιδιά εἶπαν πὸς ἀκουσαν μία στιγμή ἀπέξω τὴ φωνὴ της και τὰ γέλια της με κι' αὐτὰ δὲ βγήκαν ἔξω νὰ ἴδουν με ποιὸς ἦταν.

Ἡ κακομῶρα ἡ μάμμα κάνει τώρα σὰν τρελή.

Τί ἔγινε ἡ Φεβρονία; Ἄνοικε, καλέ, ἡ γῆ και τὴν κατάπιε; Με τὴ βέργα πάντα στοῦ χέρι, — ἔ, και νὰ τὴν ἔβρισκε ποῦθενά νὰ πᾶξῃ, — ψάχνει ἀκόμα και φωτᾷ.

Ἡ ὄρα περνᾷ, ἡ Φεβρονία δὲν βρίζεται κι' ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά, καθὼς τὴ συμβουλευόουν κι' οἱ γείτονες, ἀποφασίζει νὰ πάει στὴν Ἀστυνομία ν' ἀναφέρῃ πὸς ἡ κόρη της χάθηκε.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ... "ΧΙΛΙΟ-ΜΥΡΙΟ,"

Αγαπητοί μου,

12 ημέρες που ήταν άρρωστος ο Άνανιας, — το ξέρετε; — δα από τα ποτελέσματα, τα όδυνηρά αποτελέσματα της Κυριακής, — μπήκα κι' εγώ στην κάμαρά του να τον ιδω.

— Τι έχεις; τον ρώτησα.
— Τον κακό μου τον καιρό, μουρμούρισε.
— Θέλεις να σου στείλω κανένα γιατρό;
— Και ποιόν;
— Τόν... μακαρίτη τον Πρετεντέρη!

Γέλασε.
— Αλήθεια, εξακολούθησα, σου διηγήθηκα ποτέ αυτό το ανέκδοτο;
— Όχι, δεν θυμώμαι...
— Άν σου τό είχα διηγηθεί, θά τό θυμόσουν. Στάσου λοιπόν να σου τό διηγηθώ τώρα, να περάση ή ώρα σου.

— Και ή δική σας;
— Δεν πειράζει για τη δική μου. Άκουσε.

Ελάθησα κοντά στο κρεβάτι του, — δέν είχε καί άκόμα, — και τό διηγήθηκα:

Εκείνο τόν καιρό, ήταν στάς Άθηνas ένας γέρος εφημεριδοπώλης, ο Χατζής, τύπος πού τόν έκαναν γούστο και τόν πειράζαν όλοι. Δάσκαλος στά νιάτα του, θυμόταν τάνώμαλα ρήματα άπόξω κι' άνακατωτά, και μέ μεγάλη εδχαρίστηση άπαντούσε στις τεχνολογικές έρωτήσεις πού τού πετούσαν δεξιά κι' άριστερά:

— Χατζή! πώς κάνει ο μέλλων τού φέρω;
— Οίσω!
— Χατζή, κλίνει τό έννηνεγκάμην.
— Έννηνεγκάμην, έννήνεγκω, έννηνεγκάτο...

Άλλά γινόταν σκυλί, άμα τού ζητούσαν... μισή εφημερίδα:

— Χατζή, να μιά πεντάρα, δός μου μισή «Έστία». (Σημειώστε ότι εκείνο τόν καιρό, οι εφημερίδες είχαν μόνο δέκα λεπτά.)

— Όχι!
— Νά, μιά δεκαρά!
— Όχι!
— Δυό δεκάρες!... πενήντα λεπτά!... μιά δραχμή!... Μιά δραχμή!..
— Όχι! όχι! όχι!

Ο Χατζής δέν πουλούσε μισή εφημερίδα ούτε για ένα τάλληρο. Τό θεωρούσε έξευτελισμό, βεδήλωση τού έπαγγέλματος, έγκλημα καθοσίωσης.

Μιά μέρα λοιπόν, ο γέρο-εφημεριδοπώλης μπήκε στο Έστιατόριο όπου

τρώγαμε τότε μερικοί λόγιοι και δημοσιογράφοι, — όλοι φίλοι του, — και παραπονέθηκε ότι τού πουούσε τό στομάχι. Κι' αλήθεια, ήταν κατάχλωμος ο κακόμοιρος και τό μάτια του γυάλιζαν σαν άπό πυρετό... Τόν λυπήθηκε ο Εδάγγελος Κουσουλάκος, (έκείνος ο έξυπνος άνθρωπος τού «Έπιμείναι», θυμάστε...) και τού είπε:

— Πήγαινε και να σε ιδη ο γιατρός.
Και τού έδειξε τόν Έπισκοπόπουλο, πού καθόταν λίγο παραπέρα:

— Νίκο, ιδές, καίμένε, τί έχει ο Χατζής...

Ο Έπισκοπόπουλος, — ο περίφημος σήμερα Nicolas Ségur τού Παρισιού, — δέν ήταν γιατρός, παρά λόγιος και δημοσιογράφος. Ήξερε όμως και τη γιατρική τόσο καλά, είχε διαβάσει, άπό κλίση, τόσα λατρικά βιβλία, πού μπορούσε να μξς κουράρει μιά χαρά.

Οι συγγενείς του, οι φίλοι του, στις μικροαρρώστιες τούς τούλάχιστο, δέν είχαν άλλο γιατρό άπό τόν Έπισκοπόπουλο. Και χάρισμα, έννοείται... Έξέτασε τόν Χατζή, τού έγραψε μιά συνταγή, τού έδωσε μερικές οδηγίες, κι' ο γέρος, άνακουφισμένος, ευχαριστημένος, ξεκίνησε βιαστικά για τό φαρμακείο.

Άμα έφτασε όμως ως τήν πόρτα, γύρισε ξαφνικά, σα να θυμήθηκε κάτι τι σπουδαίο, πλησίασε τόν Κουσουλάκο και τόν ρώτησε σιγά:

— Και ποιός γιατρός είναι τού λόγου του;
(Έδώ πρέπει να νοιώσω μιά παρένθεση. Ένας άπό τούς περιφημότερους γιατρούς της εποχής, άπό λίγα χρόνια πεθαμένος, ήταν ο Τυπάλδος Πρετεντέρης, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, ιδιαίτερος γιατρός της βασιλίσσας Όλγας κτλ. Μιά «έξοχότης» τελος πάντων).

Στήν έρώτηση τού Χατζή, ο Κουσουλάκος πήρε μιά μεγάλη σπουδαιότητα. Και γυρίζοντας, τού είπε σι' αττί:

— Είναι ο μακαρίτης ο Πρετεντέρης!

Τάκουσαμε όλοι και λιγωθήκαμε άπ' τα γέλια, όταν είδομε προπάντων τού Χατζή να κουνεί τό κεφάλι του έπιδοκιμαστικά, να κοιτάζει μέ θαυμασμό, μ' εθλάθεια και μ' εγνώμοσύνη τόν Έπισκοπόπουλο και να φεύγη θριαμβευτικά, μέ τήν πεποίθηση πώς τόν κουράρησε ο... μακαρίτης ο Πρετεντέρης!

Έτσι λιγόθηκε άπ' τα γέλια κι' ο Άντζιας.

— Ά, μ' αυτό είναι ένα «χιλιο-μύριο»! φώναξε. Θα τό γράφω, να γελάσουν και τα παιδιά.

— Ά, όσο γι' αυτό... έννοια σου και τούς τό γράφω κι' εγώ.

Ο Άνανιας πειράχθηκε λιγάκι:

— Δέ μου τό χαρίζετε λοιπόν για τή συλλογή μου; μουρμούρισε.

— Μά, Άνανία μου, είναι μεγάλο. Δέν θά χωρούσε στα σύντομα «Χιλια-Μύρια» σου...

— Καλά! έκαμε τότε μέ πετσομα ο άρρωστος ψυχγιός. Δέ σας έχω ανάγκη! Ο Νάρκισσος μου χάρισε ένα πολύ πιδ νόστιμο. Άμα γίνω καλά, θά τό γράφω και θά ιδήτε!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλαση» άπό τόν κ. Γρ. Ξενοπούλο].

— Συνέχεια άπό τό προηγούμενο —

Υστερα μπήκαν στην κάμαρα μαζί, κι' ο Τζάκ παρουσίασε στή μητέρα του τό φίλο του Μπελιζαίρ, πού θυμήθηκε τώρα τήν όμορφη κυρία τού Έτιόλ και μέ μεγάλη προθυμία προσφέρθηκε να τήν όπηρετήσει.

Επρόκειτο ναγορκοθή ένα κρεβάτι, δυό καρέκλες, μιά τουαλέττα. Ο Τζάκ πήρε άπό ένα συρτάρι, όπου φύλαγε τίς οικονομίες του, τέσσερα εικονοσκόφραγκα και τάδωσε της μητέρας του...

— Μαμά, αν δέν μπορείς να μαγειρεύεις μόνη σου, έχομε τήν κυρία Βεμπέρ...

— Όχι, όχι, θά φωνίζω και θά μαγειρεύω εγώ. Ο κ. Μπελιζαίρ θά μου δείξη μόνο τα μαγαζιά. Ά, θά ιδής τί όρατο δειπνο θά σου έτοιμάζω, άφοδ τό εργοστάσιο είναι μακριά και δέν μπορείς ναρχεσαι και τό μεσημέρι... Όταν θά γυρίσης, θά βρίσκης τό τραπέζι στρωμένο.

Είχε βγάλει τό σάλι της κι' είχε άνασκουμπωθεί για ναρχίση εργασία. Ο Τζάκ τή φίλησε μ' όλη του τήν καρδιά κι' έφυγε πιδ χαρούμενος παρά ποτέ. Μέ ποση όρεξη δούλεψε τήν ήμέρα εκείνη, συλλογιζόμενος ότι ή ζωή του τώρα είχε κι' άλλο σκοπό... Όλο γελοούσε. Τό παρατήρησαν κι' οι εργάτες στού Έσοσεντέκ πού έλεγαν μεταξύ τούς:

— Ίδές τί ευχαριστημένος πού φαίνεται σήμερα ο πρίγκιπας μας!
— Θά βρήκε τή Μαριάνθη! φιδύριζαν τα κορίτσια.

— Ίδές τί ευχαριστημένος πού φαίνεται σήμερα ο πρίγκιπας μας!

— Θά βρήκε τή Μαριάνθη! φιδύριζαν τα κορίτσια.

— Ίδές τί ευχαριστημένος πού φαίνεται σήμερα ο πρίγκιπας μας!

— Θά βρήκε τή Μαριάνθη! φιδύριζαν τα κορίτσια.

«Ο Τζάκ μελετούσε...»

Κι' ο Τζάκ πού τάκουγε ή τα μάνα του, έλεγε μέσα του:

«Ώ, ναί! τή βρήκα!»

Είχε ξαναβρεί τή μητέρα του, γλυτωμένη πιά άπ' τα χέρια τού κακού εκείνου Νταρζαντόν, τού τυράννου...

Τό βράδυ όμως, όταν γύριζε, αίστάνθηκε μιάν άνησυχία, ένα φόβο: Θα ήδριασε άραγε στο σπίτι; Μήν τούχε μετανοιώσει, μήν τούχε φύγει;...

Άλλά όχι! Η Ίδα δέν τούχε μετανοιώσει ή Ίδα — τί χαρά! — ήταν στο σπίτι και τόν περιμένε.

Κι' ή κάμαρούλα καθαρή, συγυρισμένη, τακτοποιημένη, στολισμένη, χωρίς τα καπέλλα πιά τού Μπελιζαίρ, και μ' ένα κρεβάτι, μέ μιά τουαλέττα, μέ λουλούδια σε βάζα παντού, τί όρατα! Και τό τραπέζι στρωμένο μέ κάτασπρο τραπεζομάντηλο, τακτικό, φαιδρότατο, μ' ένα πατίτσο στή μέση και μέ δυό μποτίλλες κρασί. Κι' ή Ίδα άκόμα μεταμορφωμένη, αλλοιώτικη, μέ τό κεντητό της μεσοφόρι, μέ τήν άσπρη της καμιζόλα, μέ μιά σκουφίτσα στά μαλλιά και μ' ένα υφός άποφασιστικό, παρηγορημένο, άνακουφισμένο.

— Έ, πώς σου φαίνεται; φώναξε τρέχοντας στόν Τζάκ μ' άνοιχτές άγκάλες.

— Έξοχο!

Και τή φίλησε.

— Είδες τί γρήγορα πού τα συγύρισα-δλα; Να πω όμως τήν αλήθεια, μέ βοήθησε πολύ κι' ο Μπέλ. Τί πρόθυμο, τί όποχρωτικό παιδί!

— Ο Μπελιζαίρ, καλέ;

— Ναί, ναί! πρώτα ο Μπέλ, έπειτα κι' ή κυρία Βεμπέρ.

— Μπράβο! γίνετε κιόλα φίλοι, βλέπω.

— Φυσικά! Είναι τόσο καλοί κι' οι δυό! Τούς προσκάλεσα να φάνε άπόψε μαζί μας.

— Και πιάτα; ποτήρια;...

— Άγόρσα μερικά. Μού δάντισαν κι' οι διπλανοί. Ά, πολύ καλοί άνθρωποι κι' αυτοί οι Λεδέντρ.

Ο Τζάκ, πού δέν ήξερε πώς είχε τόσο όποχρωτικούς γειτόνους, έμεινε μέ τό στόμ' άνοιχτό.

— Άμ' αυτό τό καστίτσο τί σου λέει; εξακολούθησε ή Ίδα. Τό άγόρσα μόνη μου άπό ένα μαγαζί γνωστό μου, πού πουλά είκοσι τοίς εκατό φθηνότερα άπό κάθε άλλο. Είναι λιγάκι μακριά, αλλά στο γυρισμό πήρα άμάξι.

Όρίστε! οικονομίες μισό φράγκο άπό τό καστίτσο και πλήρωσε δυό για να γυρίσει μέ άμάξι! Η Ίδα δλάκερη!

Και τίς φραντζόλες τίς είχε πάρει άπ' τό Βιεννέζικο άρτοποιείο, και τα όρεκτικά άπό τό Παλαι-Ρουαγιάλ...

Ο Τζάκ τήν άκουγε μέ κάποιο τρόμο. Τό κατάλαβε κείνη και τόν ρώτησε:

— Μήν ξίδεφα πολλά;

— Ά, όχι...

— Ναί, ναί, τό βλέπω στο υφός σου. Μά τί να σου κάμω; Έλειπαν τόσα πράγματα δω-μέσα! Έπειτα... δέν είναι όλες οι μέρες σαν τή σημερινή. Δέν έπρεπε να τή γιορτάσουμε; Τήν οικονομία θά τήν άρχίσω άπό αύριο. Θα ιδής. Νά, ιδές και τό κατάστιχο πού άγόρσα άπό της κυρίας Λεδέκ, για να γράφω τα έξοδά μου.

Τούς Λεδέντρ, τήν κυρία Λεδέκ... Μά

«Έ, πώς σου φαίνεται;» (Σελ. 213, στ. α')

όλη τή γειτονιά γνώρισε σε μιά μέρα;

— Τό χαρτοπωλείο της γριάς Λεδέκ, εξακολούθησε να τού λέη, έδω δίπλα, έχει και καλό άναγνωστήριο. Έτσι θά μπορού να παρακολουθώ και τή φιλολογική κίνηση...

Τή στιγμή εκείνη μπήκαν ο Μπελιζαίρ, ή κυρία Βεμπέρ κι' ο μικρός της. Η Ίδα τούς δέχθηκε μέ προστατευτική οικειότητα:

— Ελάτε... κάθησε, καλέ μου Μπέλ. Κλείσε τήν πόρτα, κυρία Βεμπέρ, μήν κρούση τό παιδί... Σά στο σπίτι σας!

Σά στο σπίτι τούς πραγματικώς, κι' ή κυρία Βεμπέρ κι' ο μικρός της. Μόνο ο καίμένος ο Μπελιζαίρ φαινόταν κάπως στενοχωρημένος. Κάθησε όστόσο κι' αυτός μέ τούς άλλους κι' έφαγε με τή συνηθισμένη του όρεξη. Ούτε συλλογιζόταν καθόλου τή θυσία πού

είχε κάνει, παραχωρώντας τήν όραία τού κάμαρα στούς φίλους του. Γιατί σ' εκείνο τό πάτωμα άλλη δέν όπηρεζε και, για να μην άπομακρυνθή άπό τήν άρραβωνιαστική του, ο γυρολόγος όποχρεώθηκε να κουβαλήθη σε μιά μικρή άποθήκη, — ένα μεγάλο ντουλάπι πές, — πού ήταν πλώ άπ' τή σκάλα.

Τί τόν έννοιας! Αυτός ο άνθρωπος, βλέπετε, ήταν ή Έγκαριέρηση, ή Καλοσύνη, ή Άφοσίωση κι' ή Υπομονή προσωποποιημένες.

Άφοδ έφυγαν οι καλεσμένοι τούς, ο Τζάκ σήκωσε γρήγορα τό τραπέζι κι' άράδιασε άπάνω βιβλία και τετραδιά.

— Τί θά κάμης; τόν ρώτησε μέ άπορία ή Ίδα.

— Θα μελετήσω.

— Μπρά! και γιατί;

— Αλήθεια, δέν ξέρεις άκόμα... Και τής είπε τό μυστικό του. Οσο ήταν μέ τόν Νταρζαντόν, φοδότηαν να τής μιλήση για τέτοιο πράγμα. Άλλά τώρα πού τήν είχε στο σπίτι του, χωρίς φόβο της τα φανέρωσε όλα: Άγαπήσε τή Σελίλη, τόν ήθελε κι' αυτή, κι' ο γιατρός Ριβάλ τού όποσχεθήκε να τού τή δόση, αν κατάφερνε σε τέσσερα χρόνια να γίνη γιατρός. Γι' αυτό ο Τζάκ μελετούσε...

Κι' ή Ίδα καταγοητεύθηκε, κατασυγκινήθηκε, κατενθουσιάσθηκε.

— Ά, μ' αυτό είναι έξοχο! φώναξε. Είναι σωστό μυθιστόρημα! Μ' όλη μου τήν καρδιά, αγαπητέ μου Τζάκ, σου δίνω τήν ευχή μου! Και θά σε βοηθήσω κι' εγώ όσο μπορώ. Άμα έχεις καμιά άπορία, να μέ ρωτάς. Θά γυρνών κι' εγώ κοντά σου... Γράμματα ήξερα άρκετά, και στο σπίτι του πού, να λέμε τήν αλήθεια, ήταν ένα φιλολογικό σπίτι, έμαθα περισσότερα. Θα μπορώ να σε βοηθώ. Ρώτα με ελεύθερα. Έγώ ξέρω!

Και πραγματικώς, άπό τήν ίδια βραδιά, ο Τζάκ άρχισε να μελετά με τή βοήθεια της μητέρας του. Πολλά πράγματα δέν ήξερε βέβαια κι' αυτή, μερικά όμως τα καταλάβαινε καλύτερα άπό τόν Τζάκ και μέ μεγάλη προθυμία τού τα έξηγοούσε.

Όπως τού τό είχε όποσχεθεί, κάθε βράδυ άγρυπνούσε κοντά του και παρακολουθούσε τή μελέτη του μέ όλο τό ενδιαφέρον της στοργής.

Σ' αυτό τούλάχιστο έκανε τό μητρικό της χρέος...

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑ ΤΟΣ Ο ΜΑΪΣ !

[Αρθ. Έμπ. 70]

Νά τος ο Μάης ! προχωρεί Γεμάτος με λουλουδιά. Κόσμος γελά, πανικού χοροί, Καθείς στήν κεφαλή φορεί "Αθήν' σάν τ'άγγελουδιά.

Νά τος ο Μάης ! Τά πουλιά Κονιά τον συνοδεύουν, Κι' έχουν γλυκιάταη λιλιά. Μά κάποιοι εκεί χωρίς μιλιά Σ' όνειρα ταξιδεύουν.

Νά τος ο Μάης ! δέν ξεχάθ' όστε τή κομητηρία, Τους πάφους όλους τριγυρνά, "Αθήν' σκοπόθ, όφθαί, σερνά Κι' αυτά λιβανιστηρία.

Νά τος ο Μάης ! και χαμιά Μην εθείς κι' άν γυρένης, Μικρή, μεγάλη όστε μιά Ασύτη. Και σύ, ό, ποτέ πιά, Χαρά, μή βασιλεύης!

Σάνθρωπος

ΤΥΠΟΙ

[Αρθ. Έμπ. 28]

Τήν παραμονή των Χριστουγέννων, πήγα σ' ένα μαγαζί γιά νάγοράσω κάρτες. Έκει τράβηξε τήν προσοχή μου μιά γριά ξερακιανή, μέ δυό-τρία κίτρινα δόντια πού ξεπετούσαν έξω απ' τό στόμα της, μέ μιά μεγάλη καρπούρα μύτη και καί έθώρα α-πορουστικά μάτια. Κάθως κατάλαβα, διάλεγε κάρτες, άν μπορεί να πήγ' κανείς διάλεγμα κείνο πού έκοιγε : "Έπιανε τήν μιά, άφινε τήν άλλη, τίς ανακίτωγε όλες, τίς σκοποπούς και καμιά δέν άρεζε.

— Κάρτες είναι αυτές ; έλεγε και έξανέλαγε πού ό κάρτες πού μ' έπεργε πέσαν ό κ'όρ Μάνθος ! Και τί θά στείλω τώρα έγώ στόν κουμπάρο ; άμή στή Μαρία ; άμή στήν κυρά-Χρυσή !

Από τήν άκουσα κάμποσο, ζήτησα κι' έγώ νά διαλέξω. "Η γριά γήρισε πούς τό μέρος μου, κι' άφοσ μέ επιδείχισες όπ' τήν κορφή ός τά νύχια :

— Σωτήρη, είπε στόν υπάλληλο, όδες τό παιδιό καλές κάρτες, όπό καλή φαμίλια φαίνεται.

"Ο Σωτήρης έσκανε στά γέλια, μά δέν 'ώδειγε και τόσο. "Αμα μέ είδε ή γριά πού διάλεγα κάρτες, έρχεται κοντά μου : — Στάσου νά σου πώ έγώ πιά νά πάρης, μου λέγει.

Κι' άρπίζει τό παραξένο έκείνο διάλεγμα. Σ' ένα λεπτό, όλος έκείνος ό σαρδός από κάρτες ήταν κοιταγμένος, μά χαμιά δέν άρεζε ή εδλογημένη. "Ηθελα νά μιλήσω; όταν μέ πρόλαβε ό Σωτήρης :

— Τι σε μέλει τ'άνοιμο, άμια Ζωή; ός τό παιδιό νά πάη όποιάν άδόςτη, μαφά δέν είναι γιά !

— Τού λόγου σου τί σε μέλει!

Κόιττα σύ τή δουλειά σου! άκούς έδδ, κεχαγιά σε βάλ'...

— Πολλά είπες σήμερα, άμια, και λίγα άθρο λές, τήν έκοψε ό Σωτήρης. Τήν πίστη μου άνάποδα τήν έβγαλες,βρέ γυναίκα! μιά όσα λές-λές και τελεωμό δέν έχεις... λίγο διάκριση πιά... ξερω κι' έγώ !

"Η γριά κινρίνισε άπ' τό θυμό της και κάρφωσε κάτι ματιές στόν καμένο τό Σωτήρη, πού νόμιζες και θά τόν έτραγε δλόκληρο. "Εγώ έπωσέληθηκα άπ' αυτή τή σχετική γαλήνη και, γιά νάπαράγω τή θύελλα πού θάρρενε, άνοιγω σιγά τήν πόρτα και... όπου φύσει-φύγει, αφιόνους και κάρτες και όλα.

— Άδός είναι ό τέτατος πού μέ φευγατίζει άπ' τό πρωτό, άκουσα νά φωνάζη ό Σωτήρης. Παράκατω δέν άκουσα, μά ός δίνω τό λόγο της τιμής μου πώς εκέκτην τή στιγμή δέν ζήλενα καθόλου τή θέση τού Σωτήρη.

Μικρός Καλλιτέχνης

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

[Αρθ. Έμπ. 3]

"Ητανε ή ώρα δέκα π. μ. και είχαμε 'Νεοελληνικά' άλλ' επειδή ό καιρός ήταν άραϊός, περικαλέσαμε τόν καθηγητή μας νά πάμε περίπατο και νά κανούμε τό μάθημα έξω.

Πραγματικά,βγήκαμε και τραβήξαμε γιά τό βουνό. Καθήσαμε στόν ήλιο και τό μάθημα άρχισε. "Αλλά οι πού πολλοί ήμαστε προσηλωμένοι μάλλον στή φύση παρά στό μάθημα.

Μπροστά μας άπλωνόταν ή δάλασσα ήσυχη και όλογλανή, και λίγο πιά κάτω φαίνόταν ή χώρα μέ τό παλιό της κάστρο και τά όφθαί της κτήρια. Από τήν άλλη μεριά άπορουσοφύσαν τά χωριά, σκαρφαλωμένα στά όλοπάσινα, βουνά,μέ σκαρπες άθις-θις άμυγδαλιές. Πρό όλίγων ήμερών είχε βρέξει και βλέπαμε τό νερό νά κατοικυλιά στό χαντάκι τού βουνού' καθώς τό φώτιζε ή όλόλαμπρος ήλιος, φαίνόταν σάν όσμή.

Σέ λίγο ένα βαπόρι φάνηκε στόν κόρσο πέρα-μακρό και δυό-τρία καϊκάκια ταξίδευαν μ' άνοιχτά τό κάτασπρα πανιά τους. Οί χωρικοί κατέβαιναν μέ τά γαϊδουράκια τους, και τήν ήσυχία της έσοχής τήν τάραξαν δυό κάρα φορτωμένα μέ έβλα.

Γυρίσαμε στις 12 στήν πόλη όλο χαρά και ζωή,άφοι άναπνεύσαμε δυό όρες τόν καθαρό άέρα τού βουνού. Πόσο ευχαριστήμενοι θά ήμαστε, άν ή κάλις μας καθήρητής μάς πήγαინε πιά συχνά στά τόσο όφθαί μέρη τού μαγευτικού μας νησιού !

Σανσελός

Σεπαθώνετε γιά τό Αωδενασέλιδο!

Σεπαθώνετε γιά τό Αωδενασέλιδο!

ΟΙ ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται νά δηλώσουν άμέσως τήν νύκτον των διεσθύνων εις τό γραφειον μας, άποστέλλοντας και όραχμ. 5 διά τήν έκτύπωσιν της νέας ταιρίας. "Αλλως δέν εδθύνουμεθα διά τήν απόλειαν τών φυλλάδιων των.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
26ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1926

[18ος Διάβλ. 1925, σελ. 413].

Κατά τήν προκήρυξη, γιά βραβείον Α' τάξεως άπειλούντο 15 τούλόγιστο νέοι συνδρομηται ή 780 φύλλα. Έπειδή όμως κανείς άπό τους έσπαθώσαντας κατά τό 1926 δέν έφθάσε αύτών τόν αριθμό, σπερασά να τόν ελαττώσασ κατά τό έν τρίτον. "Αλλως θά έμεναν άβραβευτοί οι καλοί μου φίλοι πού εγράθησαν έσο μπόρσαν γιά τήν διάδοση τού περιοδικού. Κι' εις τό έξής αύτό θα κάνω: βραβείον Α' τάξεως θά παίρνουν όσοι θά έγγράψουν δέκα τούλάχιστον νέους έθελούσιους συνδρομητές, ή μάλλον όσοι θά διαθέτουν, μ' έθελούσιους έξαινήτους ή τριμήνους συνδρομητές, έως 520 φύλλα.

Έχετε τό λοιπόν έσ' όψει και έσπαθώνετε. Γιατί παρατηρώ ότι αύτόν τόν καιρό τό έσπαθώμα, πού πηγαινε στήν άρχή τόσο καλά, λιποψύχησε. Και δέν πρέπει! δέν είπαμε ότι φέτος είναι άνάγκη νά εγγραφούν πολλοί νέοι συνδρομηται, γιά νά καθιερωθή περαιτέρω τό δωδμήν έβλιδο; "Ετσι δέν θά μπορέσω νά τό διατηρήσω όποτε μιά φορά τό μήνα...

Είς τόν καλύτερον ήμίκα των βραβείων ό αριθμός, πού συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα εν έλεω διάθεσαν ό διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α' ΤΑΞΕΩΣ

Χρυσομετάλλοια τών Σρακιών, φύλ. 988 (Κορυφαία). Ιωάννης Καλαμπόκης. 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β' ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος Παλιάντων, 429. Κρινώλεκη Νεράιδα, 377. Μαρουσιωτάκι, 355. Κυρά-Κυραλίνα, 351. "Ενωσις Βρυσηολόγων, 312. "Ελένη Κοικαλά, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Φλόγα της Δημιουργίας, 247. Εύμα τού Βραστόπου, 182. Αρχαντοπούλα, 156. Τρελλοκόριτσο, 156. "Αγγελος, 143. Πρωτική Φέσσα, 130. Κεφαλλοντάκι, 130. Μέλισσα, 130. Σέλλογος "Αρης, 117. Ιωάν. Καραματιζός, 105. Ναυτίπουλο, 104. Σκιαβωμένη "Ιμβρος, 104. Ίδανωτός, 104. Μεγάλη "Ελλάς, 104. Στενημαχιστοπούλα, 104. "Αννα "Αβλίχου, 104. "Ανθ. Π. Καλλιόρης, 104. "Αριστοκρατίσσα, 104. "Ελένη Σ. Τσουτούρα, 104. Ναπολέων 104. Καραμελίτσα, 104. Σέρλοκ Χόλμς, 104. Σύλλογος "Κυρά Φροσύνη", 104. Μαρίκα Θ. "Υφαντή, 104. Ν. Χ. Καβαδάς, 104. Ψυχή της Λέσβου, 104. Κ-

στάκης Ι. Μυριάνθης, 104. Σύλλογος "Εβρα", 104. Σπαράτη, 104. Μαρομάο Γαρόφαλο, 104. Φαληρικός "Ομήλος, 104. "Ομοσπονδία "Αγνώστον, 82. Τρελή "Αριστοκράτισσα, 78. Ριμσής, 78. "Ηλεκτρικό, 78 Κόρη τού Βυζαντίου, 78. Γλυκειά "Αντήριση, 52. Μεγάς Ναπολέων, 52. Θεόδ. "Αρπατζής, 52. Λέλα Χ. Φαγκαλιά, 52. "Ανθ. Γ. Φάκας, 52. Ζωή Κατραβά, 52. "Αγνή Ψυχούλα, 52. Σ. Μαγκλιβερός, 52. Φάρος τών Πατρών, 52. Μαρίκα Π. Γκίνη, 52. Σόλων Λόζης, 52. Δημ. Φ. Τρηγόριον, 52. Βασίλκη Γ. Δίκου, 52. Παιδί τού Μελιλοντος, 52. "Ανδρομέδα, 52. Γλυκομάριστο Κρνάκι, 52. Δημ. Α. Τσιρακόπουλο, 52. Νοικοκυρούλα, 52. Κική Χ. Μάγου, 52. "Αναστ. ΙΙ. "Αναστασόπουλος, 52. Πέτρο Κατωιάτης, 52. Έξερευνητής τού Μεξικου, 52. Νεράιδα τού Βοσπόρου, 52. Κατίνα "Αγάθωνος, 52. "Ελ νη Παπαγιαννοπούλου, 52. Δημ. Ν. Δεληγάνης, 52. "Ελευθέριος "Αντωνιάδου, 52. "Ελενώνα Πλάστα, 52. Αύρα τού Βεζίνου, 52. Χρυσή Παπαδάτου, 52. Τζοκόντα, 52. Γεωργ. Βεζιργιανόπουλο, 52. Δανάη Α. Κνιδάκη, 51. "Ελέα Αιμάνη, 52. Π. Δίβας, 52. Νεκρολόγιο, 52. Γασούκα "Αρκαμπιζόφλου, 52. Καλυψή Π. Ζησημοπούλου, 52. Κλητύ, 52. Παρ. Παχυγιάννης, 52. Κωνστ. Γ. Σεργετας, 52. Ιουλίττα Κ. Πικλή, 52. "Ανθρ. και Γήργος "Ανεμογιάνν. 52. "Ησα, 52. Παρκομιών "Ονειρο, 52. Ίσα, 52. Κρινάκι, 52. "Αθηνά Κουντούρη, 52. Δώρα Ν. Ζαφειρίου, 52. "Αιμιλιάνθη Δόξα, 52. Λιλίκα Ν. Χρυσάνθη, 52. Μικρός Σερρατός, 52. Μή με ληθομόνε, 52. "Αρης Α. Μαρκής, 52. Κερουανός, 52. Δεσποίνα Α. Δρίβα, 52. Κωνστ. "Αντωνιάδης, 52. Κωνσταντίνος Γ. Πολυζωίδης, 52. Φελλαγιάκι, 52. Κόρη τών "Αθηνών, 52. Πάπη "Αλεξάνδρου, 52. "Εξηνάτι Γατούλα, 52. Δημ. Γιαννάκος, 52. Κωνστ. Ε. Γκατζής, 52. Καλλιόπη Μοριδού, 52. Φωτεινός, 52. Πράσινος Δάικων, 52. Ευγενία Θεοφιλοπούλου, 52. "Ινές, 52. "Ιωάνν. Δ. Καζολιάς, 52. "Αναστασ. Σ. Βαλλιάνου, 52. Ταρδίτ, 52. Λάζ. Α. Καλβίνας, 52. "Αρατζών, 52. "Ανδρούτση, 52. Ηαύλος, "Ιωάν. και Κωνστ. Κωνσταντινίδης, 52. Ματίνα Θεοδοσοπούλου, 52. Ρένα Ι. Κουντούρα, 52. Γλυκερία Βασιλειάδου, 52. Σαντή "Ελληνοπούλα, 52. Κωνστ. Κοιμύουλος, 52. Μεσόσσα, 52. Λίβιος, 52. "Ελενδοφόρος, 47. Γλυκό Χαμόγελο, 46. Δόμνα "Επι. Μιχαηλίδου, 26. Ν. Γ. Κυριακίνας, 26. Στέφανος Νίλης, 26. Θεσσαλικός Διήβολος, 26. Κλειώ και Σαπφώ Οικονομίδου, 26. Βύρων Α. "Αποστολίδης, 26. Δημ. Ακακέρδας, 26. Διαβολέμενο Ροδιτάκι, 26. Κυριακή Φανή, 26. "Αναδρομήτης της "Ακτικής, 26. Παρφυρ. Γ. Νικολαΐδης, 26. "Αγγελική Ζαχαροπούλου, 26. Σπυρ. Κουλουμαριττός, 13. Στ. Μ. Βολβίνας, 13. "Ελληνικήν "Ιδεάδες, 13. Γνωστή "Α-

γνωστή, 13. Παιδί της "Ολυμπίας, 13. Σύλλογος "Φαιστός", 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάκυσταλόν τή βιβλία τού βραβείου, εάν δέν όρίση και ζήτηση αυτά ό ίδιος ό βραβευόμενος, έκλέγων κατά τους όρους της προκηρύξεως, εκ των δημοσιευμένων εις τά νεώτερα φυλλάδια τριεκαταλόγων τών τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της και υπολογίζων αυτά μέ τός εκεί όρισμένους τιμάς. Τόν υπολογισμόν δέ της αξίας τού βραβείου πρέπει νά κάμη έκατος κατά τους όρους τού 26ου Διαγωνισμού Εσπαθώματος (18ος Διάβλασιν τού 1926, σελ. 413).

ΠΑΡΑΚΑΔΟΥΝΤΑΙ οι λαβόντες Α' και Β' τάξεως βραβείον νά στείλουν τάς φωτογραφίας των διά τό δημοσιευθόν. "Οσοι είχαν στείλει φωτογραφία των και εδημοσιεύθη, πρέπει νά στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάνταπροσποιηθών εις τό έσπαθώμα διά μιάς μόνον έκαστου φωτογραφίας, είτε τού Προέδρου, είτε άνε' αύτου, ενός μέλους τού Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπενεμήθησαν εις έκαστον των διαγωνισθέντων ένα όλόγος τών διατεθέντων ύπ' αύτών φυλλίων, ήτοι εν έδσημον διά κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα αυτών. Τά έβσημα των Σύλλογων δέν διανεμόνται. άνήκουν εις τους Σύλλογους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38 έδδς Εδρηπίδου τής 9 Μαΐου 1927.

ΕΛΗΙΣ δει τάποτελέσματα τού πρώτου Διαγωνισμού Εσπαθώματος, πού δημοσιεύονται στό σημερινό φυλλάδιο. θά κεντρίσουν τόν κάμπο κοιρασμένο ζήλο των φητινών έσπαθώτων, κι' ετι θέλωμα κάλι μιά ζωηρή κλήση σάν τών πρώτων μηνών, πού τόσες έλπιδες μού είχα όσει. Γιατί τό ξεναλέω κι' έδδ : "Οπως πάμε, όχι μόνο δέν θά μπορέσω νά κάμη εβδομαδιαίο δωδεκασέλιδο, αλλά όποτε και τό μηνιαίο τόσος θά διατηρήσω. Αιμοβμαι πολλο, αλλά και σεί; βέβαια δέν θά θέλατε νά ζητιώσασμαι. Λοιπόν έσπαθώνετε !

Γίνε Βούγα, άν δέν είδες τίποτε ακόμη, μά κή πώς δέν ήθελε ή σειρά τών κοιρασιών σου. Έχω κάρα πολλά γιά διάδωκα και, φυσικά, δέν διαδίδω κάθε φορά παρά όσα προέβλην. Έχε λοιπόν υπομονή. Τώρα περιμένω νά μού περιγράψης αυτή τήν τριήμερη έκδρομή όπου πέρασες τόσο όφθαί.

Γιά τό Μνηματο τού Πολέμη, Μαρισήσια, δέχομαι ακόμη. Βέβαια τό ποσόν έχει συμπληρωθεί, πάντα όμως θά παρουσιασθών και μερικά άπρόσπτα μικροεξόδα. Μ' έρω: ός ακόμη πώς θά μπορέσω νά γράψης χαρόδμενα διηγήματα. "Αλλά τί νά σου πώ; γι' αυτό δέν διαρκεί συνταγή. Για νά τό

θέλεις και νά μην μπορέσ, θά π' όποι δέν είναι τού φυσικού σου, τού χαρακτήρου σου. Έγώ κάποτε σαρβωλάδα νά προτιμώ νά φαίδη έκείνοι πού μπορουν νά γράψουν κι' άπό τά δύο είδη. "Αλλά όσοι δέν μπορουν παρά μόνο τό ένα, ές γράφουν ετι μπορουν.

Τό έρω τό περιοδικό πού είδες, Χρυσούιν Ρόδον, στό σπιτι έκείνης της κυρίας. Τό διαυθύνουν και τό γράφουν έλο σκεδόν μαθηταί. Γι' αυτό δέν μπορεί νάχει τήν δλη πού έχω έγώ, μά και γι' αυτό πρέπει γιά τό βλεπούμε μ' επισκέπαι. "Αν δέν εδημοσιεύθη ή "Αγγελία πού λές, σημαίνει ετι δέν έλαβα. Ναί, στήν 303 "Ασκήση, άντι "Ελάρα βγάδω, θέλει "βράξω. "Αλλά τό τυπογραφικό αυτό λάθος ένωσεται εύκολα.

Δέν μ' ένοχλείς καθόλου, Γλυκειά Χαραυγή, νά μού γράψης όσο συχνά θέλεις, άφοδ μάλιστα δέν έχεις τήν άδίσωση νάπιατό εκτενώσ σ' όλα σου τά γράμματα. Για τό άλλο ζήτημα, — άν τά χίδια κι' ή άτιμοχηρία σ' έχαλασαν, — δέν τό πιστεύω, άφοδ συ ή ίδια τό φοβάσαι και πωτός. Αυτό σημαίνει ετι κι' άν άπέκτησες μερικά ελαττωματάκια, έχεις δλη τήν καλή διάθεση νά τά διορθήσς. Είπα σέ προηγούμενο φύλλο τή γνώμη μου γιά τό καρτίνα και τάφορη. Ναί, έλληνικά μυστοσηματά γιά παιδιά, — πρώτο τυπικό δηλαδή, — δέν έχουμ ακόμη πολλά, μά τόν καιρό όμως θάποκνήσασμαι.

Δέν παράζει, "Αγνοση, άν εχθήν τό πρώτο γράμμα πού μού έστειλες : έλαβα τό δεύτερο κι' άπ' αυτό μαντεύω και τό άλλο. Σ' εθαριζώ γιά όλα. Τήν εγκύση τού ψευδώνυμου σου θά τήν είδες από τήν προηγούμενη. Λαγαλές είναι μυστικά πρόσωπα, όι πεινήτων κόρες τού άνωκοδ. Μερικών έρωμα άπ' τή Μυθολογία και τό όνόματά. Κι' ε' άπ' αυτά πρέπει νά βρωθ γιά τήν "Ασκήση εκείνη.

Μά πολύ ενδιαφέρουν, Κυρά-Κυραλίνα, διάβασα και τό δεύτερο γράμμα σου άπ' τό Παρίσι μ' όλες αυτές τίς λεπτομέρειες γιά τή ζωή πού κάμετε στό σχολείο. Σέ παρακολούθησα και στόν όφθαί αυτό περίπατο και μού φάνηκε πώς είδα μαζί σου όλα τά μέρη πού περιγράφεις, προπάντων τή λίμνη μέ τούς μάρους κι' έσπρους κήκλους και τό λιβάδι μέ τή μαθεί χλόη. Σ' εθαριστώ πολύ πού έφρόντισες και γιά τήν άνανέωση της Γ. "Αλλά γιά κατά εσποδία ύπώθεση θά μού έγγραφες όμα έ-ελπες τό μπαμπά; Για τήν άνανέωση αυτή, ή γιά τίποτ' άλλο, πού θά μού τό γράψης στό έρχόμενο; Έκαμες πολύ καλά, "Ατόμητη Φοβητούδα, πού άποφάσισες νά κάρης τήν άρχή και νά μού στείλεις τό πρώτο σου κομμάτι. Δέν τό διάβασα ακόμη και δέν έέρω τήν τήχη του, μά όποια και νάναί, θάναί γιά καλό σου. Έγκρίνεται και δημοσιεύεται; θά στείλεις όποτε εν άλλο καλύτερο. "Απορρίπται; ή δέν υπολογίτευθες, παρα θά μάθες τά λάθη σου γιά νά τά διορθήσες. Και πά-

λι καλύτερό θά μού έναστέλγες. Ωστόσο μην ένακάρης τόσοο μήνες γιά μού γράψης :

Έσθ βρωξ, Φλογογία, είσαι δικαιολογημένη γιά τήν πεντάμηνη σιωπή σου, άφοδ τόσα σου ώβέθησαν σ' αυτό τό διάστημα. άκόμα και θάνατοί. Τά συλλληγητήριά μου. "Οχι, θυμωμένη μαζί σου δέν είμαι καθόλου, άφοδ μάλιστα υπόσχασαι νά μην τό ένακάρης. Είθε γιά τούς λαμπρούς βοήθοδ της Β' Τριμηνίας. Ναί, εΨυχάρης τό χειμώνα έκαμα μιά σπουδαία εχειρήση, τώρα όμως είναι καλό.

Κατενοησασμένη ή "Ελενώρα, "Αδελαΐς, άπό τήν παράσταση της "Στέλλας Βιολάντη" πού δόθηκα στό Κάτρο μέ τή Μαρίκα Κοτοπούλη και τή μουσική τού Καλομοιρη. "Μιά μουσική, — γράφει στέν κ. Σενοπούλο, — άγνή, έλληνική μιά έκτέλεση ύπέρουχη τού θάνατου Κοτοπούλη" και τό βαθθ, έλληνικό έργο σας μού άνέφωσαν τήν ψυχή. Τίποτος δέν έχω διαδάσει ή έδει realisticώτερο, ζωντανότερο, βαθύτερο; αναλυτικότερο από αυτό τό άριστεύοργμα σας... "Η ψυχή μου εζεγονήσεται μέ άνθρώπινες εδόχους σάν και σές, τήν Κοτοπούλη και τόν Καλομοιρη Γιατί όλα σας είναι έλληνικά καθές και ή ψυχή μας. — "Α, μά πολύ μάς συχνάινωτε τόρατο άπό ό γράμμα της "Ελενώρας "Αδελαΐδος.

Ρούλα Μ. Βαρέλλα, μέ μεγάλη χαρά διάβασα τά όφθαί πού μού γράφεις. Κι' έκαμες πολύ καλά, γιατί ήσαν κήμα νάχω μιά φίλη πού μάγαψ' έπτά δλάκτρα χροσία και νά μην τό έρω! Τελος πάντων, τό έβρατα κι' είναι πολύ ευτυχής. Νά μού γράψης τόρα πού έκαμες τήν άρχή και μάλιστα νά πάρης και ψευδώνυμο.

Ο "Αμίμητος Γελοισπιδός μού γράφει : "Όση χαρά αιόθάνθηνα έφθότταν σέ προσειδα τήν ίδια αιόθάνθηνα, μού έλεγε, κι' ή βεβα μου όταν έβραθε ετι ή άγαπητός μας συγγραφέας, ή κ. Ξενοπούλος, θά έκδόση τήν "Νέα "Εστία. Καί όμα έβραθε ετι ή ίδε το περιοδικό και στή άράρα, άμέσως μά είπε και πύγα κι' άγόρασα ένα τευχος. Τώρα μού λέει : "Εσθ θά έχης τή διάπλασι κι' έγώ τή "Νέα "Εστία. — Πολύ όφθαί! Κι' αυτό άκριβώς θέλω. Σέ κάθε έλληνικό φιλόλογο σπιτι. ή βεβα ή μαμα, ή μπαμπάς, όι μεγάλοι τελοσπάντων νά έχουν τή "Νέα "Εστία. Καί τά παιδιά τήν "Αδιάκλασι."

"Ωραίος "Επιστολάς μού έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα κι' οι έξής : Ασθενόγάνης, "Αμφοτείτη, "Ανεμώνη τού Βουνοδ, Μόλλν, Μόβ Μαντιλάκι, Φωτεινός, "Ενδοξος "Ελλην, "Εξηνάτι Γατούλα, "Αιολόλημα, Ζουλιέτα, Πετρομέμον, Σπρίτζ, Φιλανθός, "Ανατόλια, Κλαιδί-στέρα, Σιλβαίτι, "Αρχαντωπούλα, Εβα, "Αγιστά και Φραγιάνος. — Έξετέλεσα τίς παραγγέλες των και τούς εθαριστώ έλοο γιά τά καλά των λόγια. Σ' όσοο μπορέσω θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδεν ψευδώνυμον εγρίφεται ή ανακρίσται, άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος άρ. 10. — Τά εγρηόμμενα ή άνακρίσται ισχύουν μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 1927. "Οσα άνοδεύονται από Α, άκούουν εις ήρόφια και έσα από Κ, εις κούφια.

Νέα Ψευδώνυμα : "Ιδιότορο Γατάκι, κ. (ΑΝ). Λόδος Βύρων, ά. (Ι); Δράκος, κ. (ΙΙ). "Υποκόρη της Βραζιλώνης, ά. (σωματοφόρα). Βελουδενία Μάσια, κ. (ΝΤ). Κατορά Διαβολάκι, κ. (βρδστε με). Μελαχολιόν Διαβολάκι, κ. (Συντ. Διαβ.). Φτέρη, κ. (ΙΔ). "Ασημένια Δίψη, κ. (ΕΓ). Μαύρος Καβαλλάρης, κ. (ΕΑ). "Ερημίτης, ά. (ΕΑ). Φρόνιμο Ζιζάνιο, ά. (ΣΚ). Χαμόγελο, κ. (ΝΑ). Κόκκινή Πατισσόνα, κ. (ΝΑ). Κόκκινος ν'Αρβανιά, ά. (Ι). "Αγοστολοιώτισσα, κ. (ΑΔ). Λιχούδα, κ. (είμαι άγία). Μόβ Διαβολάκι, κ. (Συντ. Διαβ.). "Ανανεώσις Ψευδώνυμων : Πεπομένη, ά.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της : "Αθην (πολύ όφθαί ή σφραγίδα) Σπειθηρόβωλην (ναί, ετσι είναι και μπορετι νά μού γράψης όσο συχνά θέλεις) Τρελήν Χρυσότριαν (χαίρω πολύ πού άπαράσιος νά μού γράψης κ' έλλεξε νά εξακολούθησς) γιά τά καλά λόγια εθαριστώ) Σκνήσαι (τό πιστεύω πώς δέν τά έσπώκατες από πουθενά, γι' αυτό ένωσια σου' κι' άν μάρτσουν, όταν θά τά διαβάσω, θά τά εθρίνω μέ καθ' έμπροστώνη) Μαρίαν Κροστούλη, "Αλιην και Λουλου Βαίμπη (ή διεύθυνή σου είναι : κ. Θεοδοσίη Κορυφαία, περιοδικόν "Μαθητική "Ανοδωσμη), Θήβας) "Ασφατόβρογο (εθαριστώ πολύ γιά τή λαμπρίτικα αυθά πού μού έστειλες, τόσο διαφορά ζωγραφισμένα μέ τό χέρι σου' και τού χρόνου, καλό μου παιδί) "Αθ. Ζαφειρίδην (του τό είπα, αλλά δυστυχώς δέν εκάριπαι) Γλασεριάν (δ παρηνός έλθης σ' εφραίνονες γιά τό ψευδώνυμο τού 1927, δέν προκηρβύχθης ακόμη πού ψευδώνυμο δέν σου ενεκρίθη; "Κένταυρον (εθαριστώ πολύ γιά όσα γράφεις) "Τερολοχίτην (εθαριστώ και περιμένω νά μού φιλήσης τήν έδελ-φούλα λυσόχ έστειλα) "Απόος της "Ανδρου (εθαριστώ μόνο πού θάρρηση ή σειρά σου νά τά διαδύσω) "Αματζ (εκαμες πολύ καλά άν θά εθρίσθη έμωσ ή δχι, άκόμα δέν τό έρω όστ' έγώ περιμένω) Τσαλέστον (και βέβαια δέν πρέπει νάποθαρρηθήσ αν τυχόν σου τό άπορρίψω) Ντάλιαν (εστειλα' ναί, τώρα μέ τό Σύλλογο, πρέπει νά κάμετε ό, τι μπορετι) Σπυρομάλλην (εθαριστώ, αυτό τό ποιημα, γιά τό όμα του, θά τό περιλάθω στή Ξελίδα κι' ες έχεις εθαντήσως τό δικαίωμα σου' μπορετι, καθώς λές, νά χρεϊάσθη κάποε κιά νάρθη άπικαίως όφθαί) "Αλταρδα της Φώσεως (έν δέν εδημοσιεύθη ή άγγελία πού λές, τότε μέ θέλωθό τό γράμμα σου) Χρυσόμυγαν (όφθαί και τά δυό) Ρέναν (ελαβα τή λση, αλλά

νά διαβάσει τον 'Οδηγό, να ιδής πως και γιατί στέλλονται οι λέξεις' *Νεαρίαν* του Γκαλό (χαίρω πολύ για την απόφασή σου 'εμπρός!) *Ποσειμένη Ψυχήν* (βγνοια σου, στο ερχόμενο) *Πρασινάκι* (τι θές; να σου απαντήσω για τα ποιήματά σου, άφ' ουδέν τὰ εἶδα; ὁ νοῦνός τοῦ Τζάν, κατά τις διηγήσεις της μητέρας του, ήταν κάποιος Ἑγγλέζος, λόρδος Πήμποκ, περιηγητής, ποδ σκοτώθηκε σ' ένα κυνήγι διοργανωμένο προς τιμήν του από κάποιο Μαχαράτζα των 'Ινδιαν' δε φαίνεται, το πρόσωπο είναι φιντασιωδ' ἢ 'Ἴδα το έπλωσε τότε από μεταδοξία') *Ἄγνην Ψυχούλαν* (έστειλα για το έσπαθμα εδχαριστώ πολύ) *Ὀνειροπέδον* (καί σένα σ' εδχαριστώ πολύ για το έσπαθμα) *Βελουδέγιαν Μάσκαν* (αδτό σου ἐνέκρινα' χαίρω κι' εδχαριστώ πολύ) *'Ιδιότροπο Γατάκι* (μετά χαράς κι' ἐγὼ θυμωθῆμαι τή καρδιά, τήν παλιά μου φίλη) *Μαύρον Καβαλλάριον* (κρατά λοιπόν στη διάθεσή σου τις ὁ δρ.) *Γιάννην Δελινόν* (έστειλα με λισμόν) *Σηταειανόν*, *Ἀνδρέαν Χρυσοχέρην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεῖνται μέχρι 14 Ἰουλίου.)

336. Αεζίγιμος
Ένα μικρόβη σύνδεσμο
Και μετοχήν ἐπιθή.
Και νά μιὰ πόλη ἑλληνική,
Ποῦ ἔχει κι' ὄραια μύθη.
'Αρριμένον ἕκμα

337. Στοιχειοτονόγραφος
'Ὅρος περίφημο εἶν' αὐτό.
Μά σὺ μιὰ οὐρά τοῦ βάσεις,
Τὴν τόνο του ἀνεβάσεις
Κι' ἕνα εὐεργέτη ἔθνικόν
'Αἰετός παρουσιάσεις.
Φατινός

338. Μεταγραμματισμός
Α τοῦ βγίω, Ε τοῦ βάζω,
Μά τὰ βελικὰ λίγο σούθηρα:
Εἶχα ἕνα λαμπαρό ὀμάξι
Και τὸ ἔκανα... σαβούρα!
Νίνες Ἀργυρίου

339. Αναγραμματισμός
Κάποιος ἀπὸ τῆ Γραφῆ
Νιδὸς ἀδικασοκοιμητός
'Αναγραμματίσθηκε
Κι' ἔγινε μικρὸ νησί,
'Ὅπου μέγας ἔεπσομένος
Κάποιον ἔεφορσθηκε.
Ἐδόνες Ἰδανικόν

305. Φάνελλος
* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Ὀρίζοντως, ἄνω κυνικός φιλόσοφος' κάτω ἀρχαῖος λυρικός ποιητής. Καθάτως, δεξιά, ἀρχαία πλουσία πόλις τῆς Ἀσίας' ἀριστερά, μικρόν κράτος τῆς Εὐρώπης. Διαγινόμενος, ἀριστερόθεν

ἐκ τῶν κάτω, μάντις' ἐκ τῶν ἄνω, ἀρχαιοτάτος βασιλεὺς τῆς Ἡσείρου. Ἄγνη Ψυχούλα

341-345. Μισαὶ Λέξεις
ΜΒΑΙΚ - ΤΙΡΡ - ΒΑΡ - ΔΗ - Ι
'Ὅλοι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶναι κυρια δνόματα χωρισμένα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἤμισυ των. Σάνθυπες

346-348. Σύνθεσις Λέξεων
ΣΠ...Α-ΒΗ-ΓΙ
ΣΘ...Α-Η-ΔΙ
ΣΟΥ-Α-Ε-ΝΙ
ΝΟΡ-Α-Ι-ΝΙ

Νά συναρμολογοῦθον αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νά σχηματίσων τέσσαρας λέξεις, ὅλας τοπωνυμικάς. Ἄναξιλαρος

350. Τριπλή Ἀποστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζηουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἄγγελον, τὰ δευτέρα γράμματα ἀρχαίαν βασιλίαν, και τὸ τρίτον ποταμόν τῆς Εὐρώπης.

1. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως
2. Ὡμὸς τύραννος τῆς Ἡσείρου
3. Φύεται ἐκ τῆς γῆς
4. Πτώσις
5. Ἐντομον φθοροστικόν.
'Ατρήμπτε Ἐξινώνακι

351-355. Ἑλληνικαὶ Φράσεις
1. Τὸ Α... τέρπει τὴν —
2. Ὁ Α... εἶναι θεὸς —
3. Η... εἶναι μουσικόν—
4. Ὁ Α... εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν —
5. Η... εἶναι ἑλληνική—
Κάθε ἀσερικός εἶναι ἐν γράμμα' κάθε παύλα εἶναι μία λέξις. (Νέον εἶδος) *Χυροδραμάλη*

356. Γεῖφος

III	III	III	M
*Hγε	III	III	ναί ;
III	III	III	στι
III	III	III	

Ἀημοδ. Μιράγγετης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεὺς
357-359. Cinéma-Rébus

1.—Παρεῖδ, οἱ, ἐκεῖ, παρτίτως.
2.—Ποιός ; σάλτσα.
3.—Μου, εἰς, κραυγῆ, ζωή.
Ψευδώνιμα συνδρομητῶν τῆς Δ.σπλάσεως.

360. Sans Voyelles
j-nclis-q-l-ft-q-n-s-ntr-d.
(Στίχος τοῦ Lafontaine)
Μιχ. Θ. Ἀλέγερ

ΑΥΞΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. Θ

117. Φωσφόρος (φῶς, φῶρος).
—118. Μυσία (μῆ, σῆ, α.) —119. Πόλεμος-Πολέμησ.—120. Τόνος.
121. Α Α Σ 122. ΙΣΘΑΝΙΑ
Α Ν Ο .ΣΟΥΝΙΑ (Γ.
ΚΤΝ .ΣΟΥΝΙΑ (Γ.
Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ ΑΣΙΟΥ, ΣΠΟΡΟΣ,
Ρ Ι Ι ΠαΥλος, "Α-
Υ Ο Ο ρΗΣ, Νέδων, Γ-
Ο Σ Σ ρΗΣ, ἈρἈγνη.)
—123-127. Διὰ τὸν Β: βάσις, βῆμα, βομός, βλήμα, βόχος.—
128. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (έπος, λίπος, οἶδα, ἴπος, Δαίδαλος, Αἰας, σέλας.)—129. "Α μή δει μή ἄκουε.—
130. Οὔτις εὐδαίμων ἔφν. (οὔτε, εἰς εἰ δε, Μονά, φῆ.)—131. ΔΙ-ΛΙ-ΓΕΝ-ΣΕ 132. ΛΟΙ-ΛΙ-ΕΡ-ΡΕ ΡΕ (οἱ, ἰ-ΓΕΝ-Ρε Ιε, τοι, Ε-11ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ ποτὰ λέξεις με ὀπλά στοιχεία δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα.) Πρῶτον τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, με παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1.
'Ὁ χρηστός στίχος δρ. 3.
'Η προκληρομὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
(ΚΖ — 470)

Καθηγητῆς Γυμνασίου ἀναλαμβάνει προγυμνασίαν παιδιτῶν Ἑλληνικῶ Σχολείου και Γυμνασίου εἰς τὰ μαθηματικά. Πληροφορία εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.
(ΚΖ — 471)

Κυρία Γαλλίς, διπλωματοχός, παραδέξει μαθήματα εἰς οἰκονομίας και δημοσιονόμιας. Ἐμαθήσεις ὁραφίης, ὄριστη και σύντομος. Συνιστᾶται θερμῶς και παρ' ἡμῶν. Ὀδὸς Πατισόν, δρ. 6-Β.
(ΚΖ — 472)

δρὸν Σέλλορος ὑπὸ τὸ ὄνομα **ΤΡΑΠΟΥΔΑ**

Πρόεδρος: ΡΗΓΑΙ ΚΑΡΟ
Ἀντιπρόεδρος: Ἄσος Κούπκ.
Γραμματεὺς Ἐπὶ Μπαστεῦνι, Ταρίας: Ντάμα Σταδί.
ΤΜΗΜΑΤΑ:
Διαγωνισμῶν: Ἄσος Καρέ.
Δημοφιλισμός: Ντάμα Κούπκ.
Δις Σέλλορος: Κόριον Γεωργίου, ὀδὸς Παυρόροσου και Κωνσταντίας, (Γωνία), Ἀθῆνας.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΤΩ
Προκαθίσαμεν δύο διαγωνισμοὺς: πρῶτον, ἀπαντήσαστε εἰς τὰ εἰρηά και δεύτερον εἰς τὴν ἱστορία εἰναι ἀνωτέρω, ἢ ἑλληνική ἢ Ῥωσική; Προδεσμία δῆμιος, συμτοχή γὰ τὴν κάθε μία τρί-όραχος. Βραβεῖε ἄνα τρία.
'Ὁ Πρόεδρος Διαγωνισμῶν ΡΗΓΑΙ ΚΑΡΟ ἌΣΟΣ ΚΑΡΟ

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΙΛΙΣΜΑΤΟΣ
Στὸ Δημοφιλισμὸν ἀποστηρίχον τὰ εἰρηά φεῦδον μα:
Δαγνοστὲς 21, Ροδάλι Ἀδούλα, Ἄσος Παλιάσος, Τὰ Κρήνα, Ἄδονος Ἡρώων, Ἄστρο τῆς Αὐεστίας, Ἑλληνικὸν Ἰδέασμα, Νέριμπος, Σερκοφῆ και Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας.
'Ὁ Πρόεδρος Δημοφιλισμοτός ΡΗΓΑΙ ΚΑΡΟ ΝΤΑΜΑ ΚΟΥΠΑ
(ΚΖ — 473)

Ανταλλάσσομα κάρτες, γράμματα, Μ. Μυστικὰ με Διαπλασσοῦλα-ες. Δις μου: Mile Persephone J. Manopoulos, Rue Fouad 22, Alexandria, Egypte.
'Ανεμῶνη τοῦ Βουνοῦ
(ΚΖ — 474)

Ἰδιάντα, πῶς πέραςσε στὸ ταξέδι; Ἄλληλογραφοῦμε; Δις: Βουκουροστικόν 16. Αἰγυπτία
(ΚΖ — 475)

Πρωτόφωτος Διαγωνισμοῦ Βραβεῖα τρία ΕΚΚΑΕΚΤΑ. Προδεσμία δῆμιος.
Μοῖ ἔφεραν ἕνα καλὸν διάφορον φροῦτα. Ἐξ ἄδων ἐπέλεξε τρία. Ἀπεκρίθη ποτὰ ἐπὶ λέξη. Πέντε δραχμοὶ δι' ἕκαστον φροῦτον. Στείλετε ὀλο: κ. Π. Πεταλάν, ὀδὸς Πατισόν, Στάσις Ἀγγελοπόλου, Ἀθῆνας.
(ΚΖ — 476)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασσοκομὸν ὀδὸς χαρτέδθ θερμά. ΔΡΑΚΟΣ
(ΚΖ — 477)

Βαλέντια, Ἄγγελος, Κλοίρη, Εἶσα, Μαυροπούλου, Αἰλάντα, Ἀλληλογραφεῖα: Τσέκν Κούγκαν, εδχαριστίως δέχομαι. ΞΟΔΑ' 16
(ΚΖ — 478)

Μόνα Αἰζα, Μάντισσα, Σίλδα ἢ Ἄγρια, Ἀλέλια, Μαριέτλ Νιρόδ, Τζουκόντα, Μαγκάλ, Ἰνδιάνο, Νάντια, Νάνα, Αἰλιάννα, Μυρίνη, Βαλεντίνη, Κοσμοχάλαστρα, Μιράντο, ἀνταλλάσσομε τετραδιάμια: Στείλατε: Τρικιαίον, Δερμῶν 50, Ἀθῆνας. Βαλέντια, ἔλαδα εὐχοιστοῦ.
Φιλικά: Γλυκοῖς Χαραυγῆ
(ΚΖ — 479)

Ανταλλάσσομα τετραδιάμια και κάρτες. Δις: Κλεοπᾶτρον Ἀδωνιανόν, Σερὸθ-Μαριαδά, Μυτιλήνην. ἈΝΤΟΜΙΑ
(ΚΖ — 480)

Ανταλλάσσομα τετραδιάμια. Στείλατε: Βαλεντίνην Παράδελλη, ὀδὸς Ἄγιου Γεωργίου, Μυτιλήνην. ΚΙΡΚΗ
(ΚΖ — 481)

Βασιλίσσα στίς Παπαρόδους, Νιέρη, Εἰδεσθία Δαφνημίλη, Φωτιά, Ἡλιόβγαλη, Χιένη, Μαριέτλ Νιτούς, Ἀέλια και Φαίδρα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ; Δις: (ΚΖ — 346).
Σπῆγξ (Μάσκας)

ΚΖ — 482
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΣΩΜΑΤΟΣΦΥΛΑΚΣΩΝ

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΩΝ ἀπὸς Παράδοξμα ΠΑΛΙΑΤΩΝ Ἀθῆναι. — Λάβετε μέρος στοὺς (ΚΖ — 408) Διαγωνισμοὺς μας, διότι ἄλλως σὺ ἀποκαλοπᾶσθαι.
Τ. Γ. — Μὴ φορίστε δὲ φρονέται κερὶ ἐνδίασμο, διότι ἢ οὗτος ἢ ἄλλως θά σὺς πολερῶσμεν!...
'ΕΡΜΗ, μὴ περιμένεις και σὺ τὴν ἰδίαν σούσταιν.
Οἱ Ἰδιοί

(ΚΖ — 483)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασσοκομὸν, χαρτέδθ βλους και χαρτέδθ Γκιδόννην και Κίρινην. ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ
(ΚΖ — 484)

Τζουκόντα, Μαῖρος Ἀετῆ, Ἑλληνικὸν Ἰδεασμὸς Ροδὸς Βαλεντίνου, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ; Ἐάν δέξατε στείλατε πρῶτον, Δις: Ἀχαρών 47, Ἀθῆνας. Χαμῆγελο
(ΚΖ — 485)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ! — ΔΙΑΠΛΑΣΟΡΟΥΝΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΡΟΥΝΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ!! Βασίζόμενος στὴν ἐνεργειὰ σὺς ΥΠΟΣΤΡΗΞΙ, προπρόσωμα ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΚΑΡΤΩΝ (ἀράφω) Α' ΤΟΜΙΩΝ, Β' ΗΘΟΒΟΙΩΝ, Γ' ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΩΝ, ὄδ δόσω δύο ΒΡΑΒΕΙΑ σὲ κάθε εἶδος. Συμτοχή για κάθε διαγωνισμὸν δρ. 1. Προδεσμία δῆμιος; Δις (ΚΖ — 389).
ΕΜΠΡΟΣ!! ΛΑΒΑΡΩΝ ΤΟΥ 21
(ΚΖ — 486)

ΣΥΛΛΟΓΟΙ "ΕΥΤΑΝ", ΔΘΝΗΑΙ
Μπαίνοντας στὸ Διαπλασσοκομὸν χαρτέδθ τοῦμα ΟΛΟΥΣ. Προσεχῶς θά γίνου ἐκλογαί προέδρου. Δις Σέλλορος: Δημοφίλιον Δαροδοῦσαν, Καλαμᾶτου 16, Ἀθῆνας.
(ΚΖ — 487)

Ενεκα ἄλλων ἐπανήθεων βραβεῖω μόνον Γρουμπόν: τοὺς λοιποὺς εδχαριστοῦ. Ἑλλὰς τῶν Ὀνειρόρων
(ΚΖ — 488)

Ψηρὴν ἔφεροσθιασὸς τῶ φεῦδονμοῦ Εἶσα. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ Μυστῶ; Στείλατε Δις: Γεώργ. Ἄντ. Ἰαννιδίην, Κῶν (Ἀδελφάνθη). 4ΔΑΜ
(ΚΖ — 489)

Επακρίδη μου ΚΟΜΗ — ΤΗΣ(Σ) ΦΕΡΡΑΙ, ἢ Ἄντοῦ Πανερῶντος Κορδινάλοσδοῦ ντὲ ΡΙΣΕΑΙΕ με ἐφεροσθιασὸ νὰ σὺς προτεῖν οἰοίχηνα 25 δρ. ὄτι δὲν τὸν ἔφερε! Προσέτι στοιχηματίζει εἰκοσεννιάδραχμο δι' ὄς ἔφερι, διότι μένει στὸ δουκάτο του, πησιόν Φαίδρου.
Δεχθῆτε, κἀθε Κόρη κτλ.
ΚΟΜΗΣ ΡΟΙΣΕΦΟΡ
(ΚΖ — 490)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΑ 2 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Πανήσεις 48. Βραβεῖθθησαν: Ψευδὸς Α' νημα: Α' Δαγνοστὲς 21, φηρ. 32 Β' Τραγοῦδι τῆς Αὐεστίας, 30 Γ' Ἄσος Παλιάσος, 28. Ἰστοριος, Ἀπῆγιος Ἡρώων, 27. — Ἐκλογίτες: Α' Διαπλασσοκη Δημοφίλιος, Β' Ἀληρικὴ Συντροφία, Γ' Τζουκόντα. Στείλατε ταχυδρομικὰ δρ. 5.
Κρινῶλεσιον Νεραῖδα, ἀόριμη θά περιμένουμε τὸ βραβεῖο.
Διαγωνισμῶν: ΓΚΡΗ ΠΑΛΙΑΤΩΣ
(ΚΖ — 491)

δρὸν Σέλλορος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆ **ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΔΙΑΒΩΛΑΚΩΝ**, ἔδρα ἐν Ἀθῆναις.
Γενομένων ἀρχαροσπῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: ΚΟΣΜΟΚΑΜΙΤΡΑ
Ἀντιπρόεδρ. Μελαχροίνε Διαβελάκι. Γραμματεὺς: Κετσοῦδ Διαβελάκι. Ταρίας: Τσαρλεστομανής.
ΤΜΗΜΑΤΑ
Διαγωνισμῶν: Τρελλοκρίσσο. Σεπαθάμωτος: Ἄρετ.
Δημοφιλισμός: Μέρθ Διαβελάκι. Ἰποκολοφίτης: Κοσμοχάλαστρα. Ἀτιπροσπατιῶν: Τρελλῆ Χορευτρία.
ΜΕΛΗ: Ἐλιτζοσκα Νάστης, Γεῖ Διαβελάκι, Τρελλῆ Πριγκίπισσα, Νέρα, Ψεσοπούλα.
Δεχθῆθα μέλη και ἀντιπροσπασιος. Στείλατε: Ἀνδῆλκοῦτροσφίλη, ὀδὸς Βασιλεῖου Βουλγαροκτόνας 54, Ἀθῆνας.

Τὸ πρῶτονον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνατίωσις τῆς συνδρομῆς του.